

19. května 2019

neděle Cantate (Zpívejte Pánu píseň novou Žalm 98,1)

Píseň: Žalm 98 *Zpívejte Pánu nové písně*

Introit: Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! Má duše zmírání steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vsříc živému Bohu! Vždyť i vrabec přístřeší si najde, vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mláďata zde uložila, Hospodine zástupů, můj Králi a můj Bože! Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. (Žalm 84,2-5)

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že tady můžeme být. V neděli, v kostele, ve sboru. Přerušil se koloběh všedního týdne, smíme se zastavit, zamířit svou pozornost jinam. Nahoru, k tobě. Děkujeme za tu možnost, pozvání.

Děkujeme, Pane Bože, za ty, kdo tu byli před námi. Stavěli kostel, postavili varhany, vyřezali lavice, vyzdobili kostel nápisy z Písma. Četli Bibli, zpívali, modlili se. Pili víno ze stejného kalicha jako teď my. Jsou v kruhu večere Páně s námi. Obecenství svatých... Oblak svědků.

Děkujeme, Pane Bože, že tvůj příběh s lidmi nekončí. Věříme, Pane, že hlavou církve jsi ty. Tím je církev svatá, tím má budoucnost. Děkujeme, že i my smíme být její součástí. Amen.

Čtení: Žalm 1

Píseň: 192 *Dobře staví, kdo zná a ví*

Text: 1K 8

Kázání

Na čem záleží? V životě, ve víře, ve sboru? Co je podstatné, co si nedám vzít, kde si budu stát pevně za svým, a kde se mohu přizpůsobit, ustoupit, hledat kompromis? Co je to svoboda a kde má hranice?

Párkrát už se mi stalo u nás v kostele, že se někdo podivuje, že tady nemáme kříž. Třeba luteráni z Německa se mě na to ptali už nejmíň dvakrát. A já jim ukázu: podívejte, kříž tu máme! Nevím, jak to přesně bylo, ale někdo mi říkal, že když se kostel stavěl, byl spor o to, zda vůbec zde kříž bude. Nejsme přece katolíci... Moc o tom sporu nevím, nejspíš někteří chtěli kříž větší, jiní zase žádný. Jasně, že je pro nás křesťany Kristův kříž zásadní, ale otázka, zda má být v kostele, byla před 80 lety sporná. Výsledek vidíme zde.

Apoštol Pavel v 1K 8 opět odpovídá na dotazy z Korintu. Minule šlo o dotaz ohledně sňatků (zda se ženit, či raději zůstat svobodný), dnes jde o maso. To jsme četli na začátku kapitoly: Pokud jde o maso obětované modlám... (8,1) Korint byl živé přístavní město, chrámů zasvěcených různým bohům zde bylo víc. Praxe byla taková, že se maso, které zbylo z pohanské oběti, konzumovalo při obětních hostinách v pohanských chrámech a zbytek se pak prodával na trhu. Lidé, i křesťané, mohli přijít do "chrámové restaurace" (vedle chrámu - nešlo o účast na obětní hostině, ale bylo to v těsném sousedství), nebo si mohli maso koupit na trhu. Část sboru s tím neměla problém, maso od pohanů pro ně nebylo nijak spojené s cizím kultem, "maso jako maso". Pro některé ze sboru to ale problém byl. Nejspíš jde o pohanokřesťany, ty, kteří dříve chodili do pohanských chrámů a účastnili se kultu a teď je to pro ně nepřijatelné.

Co s tím? Ptají se Pavla asi ti, kteří cítí svobodu kupovat a jíst cokoli. Máme poznání, že nám to neuškodí, s vírou to pohanské maso nesouvisí. Pavel jim odpoví, že poznání vede k domýšlivosti. Kralicky: *A známost nadýmá, ale láska vzdělává*. Anglicky: *Knowledge makes arrogant, but love edifies*. Známost, poznání, gnóze vede (může vést) k pýše, aroganci. Něco vím (mám poznání - vlastnění!), jsem tím lepší, pokročilejší, "o stupínek výš". I taková v základě dobrá věc jako poznání (zde pokročilost ve víře) může vést k domýšlivosti, nadřazenosti, k rozdělení.

Pavel k tomu říká: *Kdo však miluje Boha, je od něho poznán*. (8,3) Poznání není náš výkon, zásluha. My máme Boha hlavně milovat. Milující člověk je pak poznán od Boha. Místo slova

"poznán" by se tu dalo říct také přijat, posvěcen. Láska buduje. Dává prostor růstu. Láska totiž ponechává milovanému svobodu. Když mám někoho ráda, jsem ochotná čekat, co mi on sám o sobě řekne, jak se mi dá poznat. Milovaného člověka (nebo Boha) nebudu nikdy znát úplně, nebudu ho nikdy mít "přečteného". A "pravdy víry" nemám, ale hledám je, přibližuji se k nim. Víra není závod (i když tento obraz apoštol Pavel někdy používá), ale společná cesta k Pánu Bohu. Nejde o to ukázat (ať už sobě, Pánu Bohu nebo lidem), jak dobře věřím.

Co je dnes to "maso obětované modlám"? Na co naráží jednota společenství, co může být pro někoho jasné a pro jiného kámen úrazu?

To jestli jsem křesťan, se nepoznává podle toho, co jím, jakou poslouchám muziku, na co chodím do kina nebo se dívám doma na počítači, koho volím,... Nebo ano? Kde vede hranice? Co je s křesťanstvím ne/slučitelné a co k němu naopak nutně patří? Jóga, astrologie, léčitelství. Alkohol, drogy, cigarety. Hrací automaty. Sexuální orientace. Antikoncepce. Potraty. Nemanželský sex. Eutanazie. Zdravý životní styl. Starost o životní prostředí. Způsob vydělávání a investování peněz. Volba povolání. Výchova dětí... Co ještě dalšího je (někdy) předmětem sporů nebo důvodem k odsuzování mezi křesťany v různých církvích? Jak o tom spolu mluvíme? Jsem já druhému něčím kamenem úrazu? Můžeme si porozumět? Dokážeme se tolerovat? Daří se nám odlišit podstatné od nepodstatného? Zároveň nebýt nemastní neslaní?

Co znamená milovat Boha a člověka spíš než obhajovat svůj názor a právo na pravdu?

Četli jsme 1. žalm. *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači,..* Jasně, nebudeme se přece řídit radami svévolníků ani chodit po cestě hříšných. Ale co to sedání s posměvači? Jak moc se mám jako věřící oddělit od světa (hříšného)? Na co si dávat pozor? Před čím varovat své děti? Čemu se vyhnout? A není to přece jen trochu fanatické ve dne i v noci rozjímat nad Hospodinovým zákonem (jak je to v tom Ž 1)? Nebudeme světu nepřístupní, staromódní? Divní?

Hospodinův zákon, Desatero bylo Izraelcům dáno na cestě pouští z Egypta, z otroctví do svobody. Pro život ve svobodě to pro ně budou dobrá pravidla. Svoboda je spojena s pravidly, jak jí nejlépe užívat. Jsou to pravidla, jak vypadá milování Boha a jak vypadá milování člověka. Jak nejlépe žít vírou. Nebo spíš jak dát víře v sobě prostor. "Sedání s posměvači" je nabízení svého času, sebe sama tomu, co mě vede od Pána Boha pryč. Mám svobodu svůj čas trávit, jak chci. Ale ne všechno mi bude k užítku. Něco je slepá cesta, budu se muset vracet.

Pane Bože, pomáhej nám rozlišovat dobré a zlé a taky podstatné a vedlejší. Prosíme, ať je naše svoboda ohleduplná k druhým. Ať nejsme kamenem úrazu - lidem věřícím třeba trochu jinak i lidem vně církve, které od tebe můžeme odrazovat. A děkujeme za to hlavní: že ty nás máš rád. Amen.

Píseň: 678 *Jeden Pán, jedna víra*

Večeře Páně (Pavel Pokorný)
Přímluvná modlitba, Otče náš

Píseň: Svítá 172 *Laudato sii*

Ohlášky, slovo J. Vettera, sbírka

Poslání: Vzkříšený Ježíš řekl Petrovi: Následuj mne! (podle Jan 21,19)

Požehnání: Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. (2 Tes 3,16)

Píseň: 699 *Pane, dej ať nás nic už nerozdvojí*